

La nena que va veure néixer una escola

Us voldria explicar una història, que com tots els contes comença per "Hi havia una vegada..."

Hi havia una vegada una nena que es deia Aina.

A l'estiu del 1996 l'Aina tenia tres anys, ja era gran per continuar a la llar d'infants, era hora de començar a anar a l'escola de grans.

Els seus pares li van explicar que quan acabés l'estiu i comencés la tardor aniria a l'Escola Vila Olímpica, una escola nova per a un barri nou.

L'Aina estava impacient per conèixer l'escola de grans i cada dia demanava als seus pares que li ensenyessin aquella escola.

Un dia del mes d'agost, després d'haver estat jugant a la Platja del Bogatell amb l'aigua i la sorra, la mare de l'Aina la va portar al carrer Carmen Amaya, just al darrera de l'església Centre Abraham i li va dir:

- Mira Aina, aquí aviat hi haurà l'Escola Vila Olímpica.

L'Aina es va quedar molt parada al veure l'indret que li ensenyava la seva mare

- L'escola de grans és un camió?

I és que l'Aina l'única cosa que podia veure era un parking molt gran, on hi havia molts camions, però no és veia cap escola.

La mare, aleshores, va mirar d'explicar-li tan bé com se li va acudir:

- La teva escola de grans, l'Escola Vila Olímpica, encara no té casa perquè serà una nova escola, però aviat la tindrà i estarà aquí, on ara hi veus tants camions.
- I els camions on aniran? va preguntar l'Aina
- Els portaran a un altre parking. Aquí, al costat d'aquest estany del Parc del Poblenou, hi haurà la teva escola. D'aquí uns dies veurem paletes i arquitectes construint-la
- I les mestres on són? va continuar preguntant l'Aina.

La mare li va explicar que les mestres no viuen a l'escola, que cadascuna viu a casa seva i que al setembre les mestres serien a la nova casa de la nova escola.

Mentre l'Aina estava tan impacient per saber de la nova escola, hi havia una mestra, la Rosa Maria, a qui l'Ajuntament de Barcelona havia encarregat de pensar i organitzar l'Escola Vila Olímpica.

La Rosa Maria, quan va rebre l'encàrrec, de seguida va demanar a uns companys mestres, la Tana i el Josep, que l'acompanyessin en aquella aventura que era fer néixer i créixer una escola nova.

Fer una escola de cap i de nou volia dir pensar entre tots què haurien d'aprendre els nens i les nenes i quina seria la millor manera perquè aprenguessin tot el que els calia.

Així que la Rosa Maria, la Tana i el Josep van estar la mar d'entretenguts aquell estiu imaginant com seria l'Escola Vila Olímpica.

Van pensar que per aprendre és molt important poder conversar amb els companys i amb els mestres, i que aquesta conversa és bo que els nens i nenes la puguin fer sobre totes les coses que els interessin, perquè així aprenen sobre tot: naturals, socials, matemàtiques, música,... També van pensar que en el món de finals del SXX era convenient que els nens i nenes poguessin, parlar, escoltar, llegir i escriure en català, castellà i anglès perquè així se'ls obririen les portes de d'altres cultures i països i de les seves maneres de pensar. Ah!, i estaven convençuts que per aprendre calia fer el treball en equip. Amb la col·laboració amb els altres, tots aprenem molt.

Aquests tres mestres van explicar els seus plans i els seus somnis als pares i mares, que com els de l'Aina, volien portar els seus fills i filles a la nova escola.

L'escola encara no tenia casa, però ja havia començat a néixer dins del cap dels mestres, dels pares, de les mares i també de l'Aina i dels altres nens i nenes que el 15 de setembre de 1996 començarien a anar-hi.

A primers de setembre l'Aina va anar a mirar com estava l'escola de grans, aquesta vegada amb el seu pare. Des de la reixa, que tancava el que havia sigut el parking dels

camions, va veure els paletes i arquitectes que estaven muntant unes cases que eren com unes caravanes de camping gegants sense rodes.

- Pare, perquè no fan una casa com la de l'escola de petits? va demanar l'Aina
- Segurament posen aquestes caravanes gegants, altrament dites "barracó", per anar més de pressa i d'aquesta manera poder començar l'escola aviat. De ben segur que hi estareu la mar de bé dintre i a més a més tindreu un pati molt gran per córrer i jugar.

I va arribar el gran dia de començar, de veritat, l'escola de grans.

L'Aina va anar a l'escola amb el pare i la mare. Estava una mica neguitosa, perquè tot i que havia anat veient com es construïa l'escola, no sabia com s'hi viuria. Tenia ganes de mirar i sentir com seria aquella escola nova.

A la porta de l'enreixat hi havia una senyora molt simpàtica, que li va donar la benvinguda, tenia els cabells rossos i duïa unes arracades molt acolorides i molt grans i quines ungles que tenia, pintades de diferents colors!. L'Aina va pensar que aquella dona era com l'arc de Sant Martí, més endavant sabria que era la conserge, la Pepita.

Els pares i l'Aina van anar fins al tercer "barracó". Allà hi havia dues classes, P3A i P3B. L'Aina havia d'anar a P3A. La va rebre una mestra molt amable amb el cap ple de rinxols,

semblava la Rínxols Bruns, tenia un ulls grossos i rodons, era la magnífica Neus. Després descobriria que era una mestra molt bromista i carinyosa i que li agradava el color lila amb bogeria. A la classe del costat hi havia la mestra Antònia, una mica més gran que la Neus, una gran conta-contes.

A l'últim "barracó" hi havia les classes dels nens i nenes més grans, els de P4 amb la Belén i els de P5 amb el Josep.

- A la classe de P3 no hi havia moltes joguines el primer dia, però mica en mica, tant els mestres, com els pares i mares van anar portant més joguines i la classe es va anar omplint, i vam poder jugar la mar de bé.
- Cada dia, quan arribàvem, ens asseiem en rotllana, portàvem els nostres tresors i parlàvem d'ells, després la Neus ens donava una caixa molt bonica per posar-los tots a dins. Dins de la classe sempre teníem una fada bona que ens ajudava, La Conversa.
- Per esmorzar menjàvem una fruita boníssima que ens portava la Pepita.
- A l'hora de dinar havíem d'anar al segon barracó, allà ens ajudava la Carme i la Dolors a menjar de tot i després a dormir a classe.
- La Tana venia cada dia al dematí a conversar amb nosaltres i la Neus, i de vegades ens explicava tota mena de contes.
- La Rosa Maria parlava en anglès amb molts nens i nenes més grans.

- Des del pati de sorra veiem l'estany del Parc del Poblenou ple d'aigua i d'ànecs que nedaven d'una banda a l'altra. Al pati de pista hi jugaven els grans amb rodes de cotxe i camió.
- Cada setmana fèiem el Protagonista, i un dia va venir el pare de l'Álvaro disfressat de conill i menjant pastanagues.

L'Aina pensava que la seva escola era molt petita, gairebé com la Uar d'infants. Tenia quatre classes i sis mestres. La seva cosina anava a una escola amb moltes classes i molts mestres i que tenia un casa de debò.

Aquell Nadal l'Aina va tenir un germanet, l'Agus, que quan tingués tres anys, també aniria a la seva escola.

Va arribar l'estiu i l'Aina va acabar P3.

Quina sorpresa!, quan el setembre en tornar a l'escola, va veure que hi havia un barracó més. Ara ja estaria a P4.

Quan va arribar a la classe li va demanar a la Belén, la seva mestra:

- Per què hi ha una altre barracó a l'escola?
- Qui li pot contestar a l'Aina? va dir la Belén
- Aquest any som més nens i nenes i necessitem més barracons per cabre-hi, va dir el Cristian.
- Ara hi havia una altra mestra que parlava en anglès, la Gemma, estava amb els de P5.

- Poc abans de Nadal, la Rosa Maria ens va explicar que aviat començarien a fer el nou edifici de l'escola, al costat del pati de pista. I així va ser, van arribar molts paletes, grues molt grans i van començar les obres. La veritat és que feien molt de soroll, però era molt entretingut veure com anava pujant el nou edifici. De tant en tant el dibuixàvem, després d'haver-ne parlat amb l'ajuda de la fada Conversa.
- Aquell any, el Carnestoltes va arribar penjat d'una grua, va ser molt divertit!

Com que l'Aina i els seus companys ja eren més grans podien jugar al pati de pista amb les rodes de cotxes i camions.

I es va acabar el P4 i va començar P5 per a l'Aina. Ara ella ja sabia, que segurament al començar el curs hi hauria un barracó més al pati de pista, perquè arribaven cinquanta nens i nenes nous a l'escola. El pati de pista s'anava fent petit perquè cada curs hi havia nous barracons.

A P5 va tenir una mestra nova, la Pilar, que l'ensenyava a llegir i a escriure. Aquell any hi havia molts mestres que no havia vist fins aleshores, la Carmeta que duia molts braçalets, la Marga, la Pilar Vacas, la Rosalia, la Marisa, que també parlava en anglès...

L'edifici de la l'escola anava creixent per moments, tant de llarg com d'alt. De seguida es va adonar que no seria molt alt, tindria dos pisos i una torre petitona amb quatre pisos.

Ja hi havia tants nens i nenes a l'escola que el Concert de Nadal el van haver de fer a l'església, Centre Abraham, perquè poder-hi cabre tots.

Des de P4 ja eren tan grans que anaven de colònies tres dies i disfrutaven moltíssim.

La Rosa Maria i la Gemma els parlaven en anglès a la classe i la Tana en castellà. D'aquesta manera l'Aina aprenia en català, castellà i anglès i sempre l'ajudava la fada Conversa.

Ara l'Aina ja tenia una pila d'amics, l'Olga, la Gouri, la Joana, el David, l'Àlex, l'Alberto, la Júlia, el Sergi...

Quan van arribar les vacances, l'edifici nou de l'escola ja estava acabat, a punt de rebre-hi tots els nens i nenes el curs següent.

Aquell estiu l'Aina i els seus amics estaven molt impacients per poder trepitjar i conèixer la nova escola. Des de fora, ella la mirava, quan anava de la platja a casa, i es preguntava a quin indret hi hauria la seva classe i el seu pati.

Va arribar el setembre de 1999. Els mestres durant aquell estiu havien traslladat totes les coses des dels barracons fins el nou edifici. Tot estava a punt per rebre-hi els nenes i nenes.

Quan l'Aina hi va entrar, va dir:

- Que gran!. Té dos patis immensos!

Allà hi havia la Tana, que li va dir que ella i els seus companys que ja eren grans havien de pujar cap al pis de dalt a les classes de primer.

- Buf quin passadís més llarg i més ample!. Allà hi havia les classes de primer, la de segon, la de tercer i les de P5.- va pensar l'Aina

Aquell dia, amb la Laly, que era la seva mestra, van recórrer tota l'escola, en van parlar amb la fada Conversa i la van dibuixar.

Ara, l'Agus, el seu germà ja començava a anar a P3 amb la Neus, com ella havia fet, però els petits estaven al pis de baix.

Quan va arribar Sant Jordi van anar a la platja amb la Laly i la Rosa Maria van parlar amb la fada Conversa i van escriure poemes tot mirant el mar. Ah! i també van fer uns dibuixos del Petit Príncep preciosos.

El dia de sant Jordi tot el gimnàs de l'escola estava ple de dibuixos del Petit Príncep. Era magnífic!. L'Aina sempre més ha recordat el conte del Petit Príncep i els seus planetes.

I va arribar el curs de segon amb la Marga.

- Va ser l'any de la Fira de Matemàtiques. Tots els nens vam dibuixar un número i vam preparar jocs matemàtics que vam dur a la Fira al davant de la Bibiloteca Xavier

Benguerel. El nostre joc era una oca del barri de la Vila. Va ser molt divertit fer mates tot jugant.

- Cada any venien nens i nenes nous. Cada any érem més, però els grans encara no estaven a 6è, estaven a 4t amb la Marta.
- A 3r la nostra tutora fou la Maria Antònia. Van venir uns pares a explicar-nos la seva feina en anglès. I ja sabíem tant anglès, que fins i tot fèiem càlcul en anglès.
- A 4t també vam tenir la Maria Antònia, ens hi enteníem molt bé. Vam anar de colònies a Juneda i vam aprendre una pila de coses, de com cuidar els animals, les vaques, les abelles. Quines colònies tan fantàstiques! .
- Per Sant Jordi ja teníem la biblioteca força plena. La Marisa ens explicava com funcionava.
- Quan es va acabar el curs, vam acomiadar, per primera vegada, els nens i nenes de 6è que ja marxaven cap a l'institut a fer l'ESO. Totes les classes els hi vam preparar un obsequi i ells ens van regalar una carta d'agraïment. Aquell dia em vaig adonar que els nens i nenes corriem per l'escola com l'aigua del riu durant un temps i després marxàvem cap un altre riu o al mar.

El curs 2003-2004 l'Aina ja començava 5è i el seu germà l'Agus, 2n. L'escola ja estava plena del tot. Aquell any l'Aina va tenir com a mestra a l'Eva, que acabava d'arribar a l'escola.

I ves per on, el curs següent, ja estava a 6è amb la Marta, que sempre era la mestra dels més grans juntament amb la Susana. Aquell any l'Aina va ajudar els petitons a dinar i a jugar les estones del migdia. La Rosa Maria li donava classes de taller de llengua, la Tana de mates i l'Enric d'Educació Física. Les colònies de 6è al Delta van ser cansades, però molt divertides, bici, barca, platja,...

L'Aina i els seus amics també van preparar la carta d'agraïment a l'escola i van rebre una pila de regals d'aquella escola, que ara ja era ben plena i ben gran. L'Aina a la seva carta va donar les gràcies a tothom, i també a la fada Conversa que durant aquells nou anys tant l'havia ajudada a aprendre.

Un any més tard, a l'estiu, l'Aina ja havia acabat el primer d'ESO a l'institut, però va tornar a l'escola per acomiadar a l'Antònia, la mestra- conta-contes, que es jubilava. Ella i els seus amics van voler acompanyar l'Antònia.

L'Agus li va explicar a l'Aina que a l'escola hi havia nous mestres, que ella no coneixia, la Maria, l'Aina, la Noemi, la Laia, l'Elena, l'Esther, la Joana, la Rocío, la Magda, l'Anna, la Isabel, la Mònica. I també li va explicar que ara tenien una nova conserge, la Roser.

L'estiu del 2012, quan ja havia començat a anar a la Universitat, l'Aina va tornar a l'escola per acomiadar la Rosa Maria.

I aquest any, que l'Aina ja ha acabat la Universitat, tornarà a l'escola per acomiadar la Tana.

Segons li han explicat, veurà molts mestres que no coneix ni ella, ni l'Agus: la Núria, la Carmen, l'Aleix, la Noelia, l'Eva, la Raquel, l'Esther.

De cop, l'Aina, divuit anys més tard del primer dia que va entrar a l'escola, ha tornat a mirar-la com un riu format per nens i nenes i mestres. Tots ells aniran després cap a d'altres rius i grans mars, tal i com ella ha fet. Però el riu-escola continua ple de nens, nenes i mestres nous que com sempre fan el camí d'aprendre amb l'ajuda de la fada Conversa.

L'escola és sempre viva com l'aigua que corre pel riu. Creix cada minut, cada dia, cada any, i els nens, les nenes i els mestres són els que li donen vida.

I conte contat ..., però no s'ha acabat

Tana Serra. Juny 2015